Nejšťastnější na světě



Menna van Praag



Nejšťastnější na světě

MENNA VAN PRAAG

Naladťe si inspirativní, duchovně
orientované internetové rádio
www.hayhouseradio.com

Nejšťastnější na světě
Menna van Praag

Z anglického originálu *Happier Than She's Ever Been*
přeložila Denisa Štrbová
Odpovědná redaktorka Soňa Havlová
Produkce V Síti s.r.o.
Grafická úprava a sazba Art D, www.art-d.com
Návrh obálky Diana Delevová
Výroba CPI Moravia Books s. r. o.
Vydalo nakladatelství Synergie Publishing SE
www.synergiepublishing.com

Vydání první

Copyright © 2011 Menna van Praag
Translation Copyright © 2013 Synergie Publishing SE
Originally Published in 2011 by Hay House UK Ltd.

ISBN 978-80-7370-084-3

Pro Ariel & Shyu
– díky jimž si každý den vytvářím
svůj vlastní kouzelný vztah –
s láskou

Pohádky

May Fitzgeraldová byla šťastná. Nejšťastnější v celém svém dosavadním životě. Konečně se vyplnily všechny její sny. Po mnoha letech bojů a utrpení, zklamání a zoufalství, trápení a chybných rozhodnutí a po absolvování mnoha životních lekcí bylo nyní všechno, jak má být. Žila v nádherném městě s tím nejúžasnějším mužem, jakého kdy potkala. A její kniha – k jejímuž napsání potřebovala obrovskou odvahu a kvůli tomu, aby ji mohla vydat vlastním nákladem, musela prodat svou kavárnu, kniha, díky níž procestovala celou Ameriku – byla každým dnem úspěšnější.

Také se přestala cpát obrovským množstvím čokolády, kterým v minulosti potlačovala svůj smutek. A bylo to snadné, protože už nebyla smutná. Klidně mohla celé

týdny nechat v lednici ležet tabulku čokolády, aniž by pocítila sebemenší pokušení smlsnout si na ní.

Ve svém novém životě byla nesmírně šťastná. Často myslela na svou minulost a na to, jaké by to bylo, kdyby nenašla odvahu opustit ji a kdyby jí nepomohli všichni ti zázračtí lidé, které potkala. Především Rose, křehká stará dáma s jiskřivýma modrýma očima, která ji osamělou a plnou sebenenávisti objevila v její kavárně. A Faith, sestřenice a nejmilejší přítelkyně, jakou by si člověk mohl přát. Bez nich by May ještě pořád seděla za pultem v *Cocoa Café*, fňukala do kapučína, pořádala na posezení celé dorty a zamilovávala se do mužů, kteří o ni nestáli.

Právě díky těmto lidem se teď ocitla tady, v Americe, kde se jí splnily všechny sny najednou. Ani po roce stále ještě nemohla uvěřit, že je to pravda. Občas se musela štípnout, aby se ujistila, že nesní. Věnovala teď hodně času pomoci jiným ženám, které měly stejné problémy, s jakými ona sama tak dlouho bojovala. Jelikož se jim nepoštěstilo potkat náhodou inspirativní osobu a určitě nenarazily v místní kavárně na Rose, doufala May, že právě ona pro ně bude magickou cizinkou, která je nasměruje na cestu k jejich vlastnímu štěstí. A když se tyto ženy po nějaké době vrátily a vyprávěly jí, jak hodně jim pomohla a že jsou teď mnohem šťastnější, cítila takovou radost a vděčnost jako nikdy předtím.

V knihkupectví svého přítele Bena pořádala každé úterý a čtvrtek večer speciální setkání, otevřená pro veřejnost. Pro příchozí pekla různé dobroty, předčítala jim pasáže ze své knihy, odpovídala na jejich otázky, hrála s nimi hry a dělala všechno pro to, aby do jejich života vnesla trochu radosti a snad i nějaké dlouhodobější štěstí. Když jednoho dne uklízela po zvláště vydařeném večerním setkání, vzpomněla si na to, co jí řekla její úžasná známá Rose: že se nesmí cítit provinile za to, že je šťastná. Šťastní lidé totiž kolem sebe svou radost šíří a skrápějí jí i ostatní, zatímco nešťastní lidé dělají pravý opak. Takže být šťastná je jako být jasným světlem v temnotě. A přesně tím chtěla May být.



Posledních několik měsíců ji každý den probudily sluneční paprsky, které dovnitř proudily okny – to byla výsada léta v San Francisku. Pokaždé si pak ještě chvilku poležela pod peřinou a pouze se sama pro sebe tiše usmívala. Vždy se budila brzy, ať byla kdekoliv a dělala cokoliv. Tenhle zvyk v ní pevně zakořenil po desetileté zkušenosti s provozováním kavárny. Ale nevadilo jí to. Ráda si beze spěchu nechávala pokožku hladit sluncem, aby se posilnila a obrnila, než den doopravdy začne.

Vstala, nechala tiše pochrupávajícího Bena spát a ještě v pyžamu odcupitala do kuchyně. Bydleli v malém bytě nad knihkupectvím, které Ben zdědil po svém dědečkovi. Bylo to úplně první knihkupectví, které začalo prodávat její román a poctilo ho vystavením ve výloze. Pomyšlení, že žije nad dvěma tisícovkami knih, May nevýslovně vzrušovalo. Někdy velice brzy ráno sešla po špičkách po malém točitém schodišti dolů. Pak jen tak stála na nejspodnějším schůdku a dívala se na labyrint polic, zavalených knihami tak, že se málem bortily. Potom její pohled sklouzl nahoru na zlaté hvězdy, které zdobily tmavě modrý strop, a zase dolů na dubovou podlahu. Vdechla trochu zatuchlou vůni a z čiré vděčnosti si povzdechla.

S Benem žili prostým životem, který May naprosto zbožňovala. Neměli moc peněz, a tak po večerech chodili buď na procházku do města, nebo si užívali svá oblíbená místa: Japonskou čajovou zahradu, lavičku na kopci s výhledem na most Golden Gate, nahlíželi do výloh na Height Street, nebo se v *Šálku čaje* podělili o kávu a koláč. Když zavřeli knihkupectví, celé hodiny v něm ještě bádali, předčítali jeden druhému pasáže z oblíbených knih a milovali se v každé z uliček. Nahoře v bytě, pokud nebyli v posteli, trávili čas v kuchyni. Většinou vařil Ben, zatímco May se obvykle postarala o konzumaci a následný úklid.

Vedle těchto hojných radovánek mívali samozřejmě někdy také neshody, dokonce se jednou za čas pohádali. Mívali i špatné dny a někdy vytáhli jeden na druhého svá zranění a frustrace, ale nikdy nebyli vůči sobě vypočítaví nebo krutí. Působili si pouze povrchové škrábance, na které bylo možné snadno zapomenout a neohrožovaly tak jejich společné bezpečí.

Prvních několik měsíců byla May trochu nervózní, protože si ještě příliš dobře pamatovala svůj poslední vztah, který jí zlomil srdce. Ten nejdříve na několik nádherných měsíců vyletěl až do nebes a pak rychle vzplál a shořel na popel. Proto se pořád trochu obávala, že jí Ben jednoho dne řekne, že ji už nemiluje. Ale pak uběhly celé měsíce, potom téměř rok, a nic se nezměnilo. Pořád ji miloval a toužil po ní, stejně tak jako ona milovala jeho a toužila po něm. Bylo to takové požehnání, že tomu May pořád nemohla uvěřit. Když se kdysi zamilovala do úžasného, ale citově chladného Jakea, kterého zaplašila svou chtivostí a neurotičností, začala si myslet, že je prokletá a že se musí spokojit se životem bez lásky. Ale udál se zázrak nad zázraky: zdá se, že nyní potkala svou spřízněnou duši.

Každé ráno připravila čerstvou kávu a přinesla ji Benovi, který bez prvních ranních doušků nahořklé tekutiny nedokázal fungovat. V sobotu a v neděli pak vždycky upekla borůvkové koláčky. Když už teď každé

ráno *nemusela* péct tucty dortů, ráda ve společné kuchyni připravovala dobroty a zaplňovala byt vůní skořicových koláčků, čokoládových dortíků, levandulových koblih nebo vanilkových makronek. V obchodech, kam chodívala, se marně snažila najít všechny ingredience potřebné pro čokoládové koláčky s ovesnými vločkami, *flapjacks*, takže Ben její specialitu ještě neochutnal. Týden předtím, na máminy narozeniny, ovšem May upekla oblíbený Lilyin dort z růžové vody a bílé čokolády a Ben prohlásil, že je to to nejlepší, co kdy v životě ochutnal. V celém svém životě. Zasypala ho za to polibky.



Ben vypil svou kávu, pomazlil se s May, a když se vyhrabal z postele, osprchoval se a vzal si druhý šálek kávy k psacímu stolu dolů do knihkupectví. Už měl trochu zpoždění. May, pořád ještě v pyžamu, ještě jednou vyběhla po točitém schodišti a zabořila se do pohovky v malém pokojíku, který patřil pouze jí. Týden poté, co se nastěhovala k Benovi do bytu, vlastně jenom tři týdny potom, co se seznámili, vytvořil Ben tento speciální prostor, který byl jenom její. Aby tady mohla psát, přemýšlet a jenom tak být.

Byl to malinký pokojík. Jednu zeď tvořilo okno s výhledem na dlouhou ulici lemovanou po obou stranách

různobarevnými domy, která se skláněla k moři. Za jasného dne byla v dálce vidět červená konstrukce slavného mostu. May se z toho okna velmi ráda dívala. Už celé týdny nenapsala ani řádku. Jednoduše jenom tak koukala ven a usmívala se na nebe. Pociťovala zcela nový druh štěstí. Štěstí, které nic nežádalo, nic nepotřebovalo, a ona věděla, že je všechno v absolutním pořádku přesně tak, jak to je. V takové náladě stěží mohla vzít do ruky pero, jelikož k tomu neměla co dodat.

Takže si namísto psaní čmárala. Kreslila vzory a nahodilá slova velkými ozdobnými písmeny, dlouhé štíhlé křivky souhlásek a samohlásky, které šplhaly nahoru a pak se zase linuly dolů. Někdy to vypadalo, že na něco čeká. Cítila, že se v ní ukrývá další příběh, pomalu se utváří a ona musí jenom vyčkat, než bude zralý a narodí se. A May čekala celkem ráda. Už nebyla zběsilá a vystrašená obavami z neúspěchu a neschopnosti něčeho dosáhnout. Cítila, že je v pořádku. Přesně taková, jaká je. Nepotřebovala být zvláštní, nebo vytvořit něco úžasného a stát se lepší bytostí. Věděla, že ať by udělala cokoliv, nemohlo by to nic přidat ani ubrat z jednoduché dokonalosti osoby, kterou je – od konečků prstů až do hloubky srdce.

V dětství i během dospívání a vlastně až do minulého roku měla pocit, že ji nikdo nemůže milovat. A když se zahleděla do minulosti, věděla, že to začalo, když jí bylo

šest let a opustil je táta. Přestože jí maminka pořád dokola opakovala, že to není její chyba a že ji táta pořád miluje, May tomu nikdy neuvěřila. Dělala si starosti, že ve skutečnosti s ní něco není v pořádku. Obávala se, že je to něco tak děsivého, že to její matka ani nedokáže vyslovit nahlas. V průběhu dalších let nabývala tato utajená příčina různé podoby: domnívala se, že je příliš ošklivá, příliš nudná, hloupá, obyčejná, příliš… A protože se její táta už nikdy nevrátil, byla si jistá, že jsou *všechny* pravdivé. Tyto nejistoty si brala sebou do každého ze svých vztahů, jež měly pokaždé krátký život. Ze začátku měla vždycky obavy, že ji každý opustí, když uvidí, že je tlustá, a zjistí další její nedostatky. A tak se navzdory velké snaze o opak stala nenasytnou a dotěrnou, a ano, vždycky ji všichni opustili. Tím potvrdili její nejhorší obavy, že není hodna lásky.

Ve snaze dělat něco zvláštního, začala May v mládí psát. Od chvíle, kdy napsala svou první povídku a učitel ji vystavil na nástěnku, snila o tom, že jednou vydá opravdový román, který jí přinese uznání, slávu a štěstí. Představovala si, že její knihu pak jednou ve výloze knihkupectví spatří její táta. Koupí si ji, přečte si všechny kritiky a zjistí, jak ji všichni kromě něj obdivují. A uvědomí si, jakou udělal chybu a jak strašně se choval, a potom všeho nechá a veškerý čas věnuje snaze znovu ji najít.

Všechny naděje ohledně jejího táty se ovšem teď samozřejmě jevily jako dost nepravděpodobné. Svou

knihu totiž vydala vlastním nákladem, román byl k dostání pouze v San Francisku a nevyšla na něj jediná, dobrá nebo špatná, kritika. Otcův odchod už ale naštěstí nepociťovala tak bolestivě. Kdysi se ta bolest podobala obrovskému rozžhavenému značkovacímu železu, které jí do srdce vypálilo cejch nemilovaných bytostí. Když ji opustil Jake, vryl se do May pocit, že bude žít bez lásky, ještě hlouběji. Ale teď, jistá si Benovou láskou a – co bylo ještě důležitější – i svou vlastní k sobě samé, se z otcovy nepřítomnosti stal pouze chladný závan, který ji občas zastudil na obličeji.



Dnes May usedla k psacímu stolu, nohy zkřížené na červené kožené židli. Nepřítomně okusovala konec pera a hleděla z okna. A v té chvíli na její stůl dopadla velká chundelatá koule, která nečekaně seskočila z knihovny, jež stála poblíž. Byl to její kocour Koblížek.

„Ahoj, ty moje milovaná pomatená koule," usmála se a projížděla prsty jeho dlouhým šedavě bílým kožíškem. Koblížek hlasitě předl a tlačil hlavu do její dlaně. Drbala ho za uchem, až začal slintat. May se zasmála.

Když byla před několika měsíci v Anglii, aby si prodloužila víza, zastavila se u své úžasné sestřenice Faith a konečně si od ní vzala Koblížka, kterého jí nechala na

starosti. Navštívila také hrob své maminky a jako vždy položila k náhrobnímu kameni dort z růžové vody a bílé čokolády a usmála se na shledanou. V Anglii se dlouho nezdržela a ani nebyla příliš smutná, když musela odjet, přestože jí chyběla Faith. May tehdy byla úzkoprsá introvertní samotářka, a tak si nenašla během svého života v Anglii žádné jiné kamarády – s výjimkou bývalého přítele Jakea, kromě Bena jediného dalšího muže, který s ní zůstal déle než několik týdnů. Vzhledem k srdceryvné katastrofě, která se mezi nimi odehrála, doufala, že *ho* už nikdy neuvidí. Přes to všechno bylo nicméně překvapivé, když si uvědomila, že se v Americe, které se tak obávala, nyní cítí jako doma.

Ze všech míst, která ve Státech navštívila, se zamilovala právě do San Franciska. Věděla, že je to místo, které k ní patří. Bylo to jako odměna – dar, který dostala po všech těch bolavých osamělých letech obrovské snahy, aby se stala ženou, jakou vždycky chtěla být. San Francisco bylo jako návrat domů.



S pohledem stále upřeným ven z okna pohladila Koblížka a uvědomila si, že k ní dnes žádná slova nepřicházejí. Bude muset počkat. Když se v minulosti snažila něčeho dosáhnout, aby si zasloužila své místo na světě

a aby si dokázala, že je hodna lásky, bylo pro May čekání na nějaký výsledek absolutním mučením. Teď jí ale vůbec nevadilo.

„Tak pojď, ty nádherná chlupatá koule!“ zvedla kocoura a nesla jej, ohebného a spokojeného, dolů po točitých schodech. Vím, že dnes není neděle, ale myslím, že je vhodný čas na borůvkové koláčky, pomyslela si. Koblížek předl.

May milovala Benovu kuchyň. Líbila se jí dřevěná dvířka skříněk, natřená každá na jinou barvu. Žloutkově žlutou, modrou jako moře, krvavě červenou a trávově zelenou. Milovala plynový vařič a litinové hrnce, stará dubová prkénka a těžké porcelánové mísy s modrým vzorem ve stylu padesátých let. A velmi ráda tady pekla.

Vyjma svých večerů na téma *Štěstí, láska, čokoláda* po několik dnů v týdnu v této kuchyni vzkřísila *Cocoa Café* a připravovala lahůdky pro Benova setkání v knihkupectví: rozhovory s jeho oblíbenými autory, nebo nepravidelná čtení z jeho oblíbených knih. Na prvním, kterého se May zúčastnila, bylo třicet dětí, všechny mladší deseti let. Lítaly po knihkupectví, kvičely a běhaly uličkami mezi knihami. Vyděsily ji natolik, že před nimi musela utéct do oddělení magického realismu a schovat se v sekci prvního podepsaného vydání knihy *Jako voda pro čokoládu*. Ale když začal Ben číst z knížky *Za zrcadlem a co tam Alenka našla*, všechny děti se usadily na podlaze a uchváceny na

něj bez hnutí zdola zíraly, dokud o hodinu později knihu nezavřel a neslíbil jim, že se do říše divů za týden zase spolu vrátí. May byla okouzlena stejně jako ony. Ben byl tím nejpoutavějším předčítačem, jakého kdy slyšela. A když viděla, jak má ten příběh rád a jak mu na dětech záleží, uvědomila si, že s ním chce strávit zbytek života.

Další večer se konalo jeho pravidelné měsíční setkání s milovníky sci-fi. Tento rok společně vyhlásili rokem Neila Gaimana a vytrvale si klestili cestu všemi jeho vědeckofantastickými romány. May nebyla fanouškem science fiction, takže se sezení neúčastnila. Slíbila ale Benovi, že je zásobí cukrovinkami, aby jim pomohla dostat se přes úvodní kapitoly románu *Stardust*. A tak se dala do práce.

O hodinu později, chvilku před polednem sešla May po točitých schodech dolů do knihkupectví. Než ho Benův dědeček přestavěl, sloužila budova jako požární stanice a schodiště bylo předěláno z klouzací tyče. Koblížek ťapkal dolů po schodech a následoval ji ke stolu, kde se Ben schovával za několika krabicemi knih. Podíval se na ni.

„Ahoj, krásko."

„Ahoj, fešáku, potřebuješ s něčím pomoct?"

„To by bylo fajn," usmál se Ben. „Můžeš začít co nejdříve?"

„Jasně," přikývla May. Každé odpoledne pracovala v knihkupectví, aby Ben mohl navštívit své zákazníky, udělat si účetnictví a zařídit různé pochůzky.

Přestal vybalovat knihy a zahleděl se na ni. „Ještě pořád žádná slova?“

May zavrtěla hlavou, ale usmála se na něj, šťastná, že ji tak dobře zná a že mu na ní tak záleží.

„Ona se ti zase vrátí,“ řekl Ben. „Nedělej si starosti.“

„Já vím,“ přitakala May. „Jen se mi po nich trochu stýská, to je všechno.“

Ben obešel pult a vzal ji do náruče. Přitiskla obličej na jeho prsa a vdechovala jeho vůni. Koblížek jim kolem nohou opisoval osmičky.

May se podívala na Bena. „Udělala jsem čtyři dávky borůvkových koláčků.“

„To je skvělé,“ odpověděl s úsměvem. „Fandové si toho budou opravdu vážit.“

„Tak už běž,“ řekla May. „Jdi a dělej, co potřebuješ. Já se tady o všechno postarám.“

„Děkuji,“ políbil ji Ben, shrábl z pultu krabici, a jak spěchal ke dveřím uličkou mezi knihami, téměř zakopl o Koblížka.

V ten samý den večer se May opírala o knihovnu a pozorovala Bena, jak se proplétá mezi svými fanoušky sci-fi s talířem jejích borůvkových koláčků v ruce. Na každého se usmíval, když byl někdo stydlivý, poplácal ho

po rameni, aby se uvolnil. Pak se mu zadíval do očí, upoutal jeho pohled a naslouchal mu, takže se dotyčný cítil, jako kdyby byl jedinou osobou v místnosti. Jak je možné, někoho tolik milovat? May si šťastně povzdechla. Na chvilku ji ovládl starý známý strach. Že jim to nevydrží, že jí to bude znovu upřeno, že všechno ztratí, dokonce i sama sebe. Tenhle strach byla jediná věc, která ji ještě pořád trápila. Přepadal ji nečekaně, většinou okamžitě po těch nejšťastnějších chvílích a nevěděla, co si s ním počít. Nechtěla o tom mluvit, aby se to ještě nezhoršilo, ani o tom nechtěla příliš přemýšlet a analyzovat to. A tak ten pocit potlačila a přinesla další koláčky.

